

أَوَّلًا دِلَاوَر دَوْمًا عِلْمِدَار

أَوَّلًا دِلَاوَر دَوْمًا عِلْمِدَار
سِوَمًا مِثْلِ اِبَاالْفَضْلِ نَمِيشَه تَكَرَّار

سربازِ حیدر، در واقع سردار
کاملاً مثلِ علیِ اَسَدُاللهِ کَرَّار

یا اباالفضل، تو حلقه‌ی ارباب، بزرگترِ اصحاب
می‌گیرن اَزتِ درس، نهایتِ آداب

کنارِ حسینی همیشه تو یک قاب
شجاعت و جَنگِ زبونِ زَدِ اَعْرَاب

مَدَدِ ابِوفاضل
ای مَدَدِ ابِوفاضل

به زیرِ دینتمِ اِلَى اَلْاَبَدِ ابِوفاضل
همان که در دلِ خِیبرِ می‌شود حیدر
همان به کرب و بلا می‌شود ابِوفاضل

(یا اباالفضل یاعباس) ۳

پَهْلَوانِ اِبَاالْفَضْلِ، قَهْرمانِ اِبَاالْفَضْلِ
ای جوانیِ اَمیرِ مُؤْمِنانِ اِبَاالْفَضْلِ
خیمه‌گاهِ زینبِ هر کجا که باشد
عَلیِ اکبرِ دَربانِ و پاسبانِ اِبَاالْفَضْلِ

یا اباالفضل، به مَعْرکهِ اُسْتاد، به شیوه‌ی اَجداد
اگه بِشه طوفان، جلوتری از باد
عَدو زده فریاد، که از نَفْسِ اُفتاد
فنونِ نِگاتو نِمیبرن از یاد

(کَفیلِ ابِوفاضل) ۲

یا کَفیلِ ابِوفاضل

شونه به شونه‌ی تو جِبْرِئیلِ ابِوفاضل
وقتی میشی خیره، حُبِ زبونِ میگیره
دشمن میگه اَدِ اَلدَّخیلِ ابِوفاضل

مَنْ مَن که با باشمو دَرِ دَرِ این میان
قَدْ قَدْ عِلْمِ عِلْمِ کُنمِ ایِ ایِ پهلوان

از تر ترستان مَن رَزَمِ خویش خویش فراموش کرده‌ام

أَصلاً که عَطِ عَطِ کردم که مَن مَن
حرفِ یزید را را گوش کرده‌ام

حالا به مَن آقا امان بده
مَن مُرده‌ام، به مُرده‌ی بیچاره جان بده

های اَلْفَرارِ قاتِلِ کُفارِ میرسد
غوغایِ خِیبرِ اَسْت به تکرارِ میرسد

دارد همان روزِ اَسفِ بارِ میرسد
سردارِ میرسد، دِلدارِ میرسد
یعنی عِلْمِ به دوش، عِلْمِدَارِ میرسد

یا اباالفضل یا اباالفضل...
